

33. nedel'a v roku B

Mk13, 24 - 32

17. november 2024

Milé sestry a bratia v Kristovi

Filmové umenie pozná kategóriu hororov a filmy s apokalyptickou tematikou. Nemusí to byť téma pre každého, ale pripomína nám, že tieto otázky rezonujú v myšliach ľudí, v našich srdciach. Obrazy zániku hovoria o drsnom živote, o drsnej krajine, v ktorej všetok život bol už akoby spálený. So spálenou zemou sú dnes mnohé krajiny aj reálne konfrontované. Nakoniec aj my u nás zakusujeme počasie, na aké sme pred pár desaťročiami neboli zvyknutí. A to je - keď chceme byť realisti - podľa všetkého len začiatok. Mnohí ľudia preto tieto témy radšej vytesnia, nemyslia na ne.

Neprekvapuje nás, že aj evanjeliá sa venujú téme konca času, že hovoria o jeho finále. Ježiš ani evanjelisti, ktorí zaznamenali jeho slová nechceli lacne naplašiť svojich poslucháčov, nechceli šíriť atmosféru strachu, aby mohli ľahšie ovládnuť svoje publikum. Ich opisy konca, zatmenia slnka, mesiaca, padaní hviezd či chvení sa nebeských mocností, vnímame skôr ako obrazy, ktoré nám chcú niečo povedať. Na druhej strane nám ale pripomínajú, že z obrazu sa ľahko môžu zmeniť na realitu - aj keď nikdy nevieme kedy to bude, kedy nastane ten nezvratný bod obratu.

V detstve ma to všetko naplňalo úzkosťou. Tie obrazy konca sa niekedy dostal až do snov, ktoré vôbec neboli príjemné. Dnes tieto obrazy rozumiem skôr ako varovanie. Nakoniec Ježiš samotný pripomína: keď toto uvidíte - nebojte sa - koniec nenastane hneď. Tieto obrazy nás chcú prebudiť k novým skutkom, k novej zodpovednosti a k angažovaniu sa za život. Bolo by zlé, ak by sme ich chápali ako protiklad života v nebi a života na zemi. Ježiš nás nechcel odviešť od života tu a teraz. Nechcel, aby sme sa stali len hosťami tu na zemi, ktorým je jedno, ako tých pár rokov na zemi strávia. Ježiš naopak pripomína, že už tu začíname svoje putovanie za božím kráľovstvom. My kresťania teda máme „dvojité občianstvo.“ Sme občanmi tohoto sveta, a zároveň chceme byť aj občanmi božieho kráľovstva. Byť občanom nejakého celku nikdy neznamená len mať občiansky preukaz, byť niekde zapísaný. Je to vedomé a dobrovoľné rozhodnutie žiť tu. Je to vedomé rozhodnutie byť tu na zemi a smerovať zároveň svojím bytím k nebu. Je to ako byť občanom štátu. Vtedy sme skuktočnými občanmi štátu, keď nám nie je jedno ako naša vlasť vyzerá. Keď sa len nevyhovárame na iných, že veci nefungujú, alebo fungujú zle. Ale sme ochotní aj niečo spraviť pre to, aby bolo lepšie.

Ježiš spomína nielen kozmické obrazy, ale aj figovník, ktorý je obrazom života. Na jar ožíva, aby v lete a na jeseň priniesol úrodu. Podobne, ako aj my by sme mali postupne prinášať úrodu.

Možno aj prinášame, možno si ju niekedy ani neuvedomujeme - máme sklon prehliadať to dobré okolo nás a všímať si len to negatívne. Preto aj evanjelista povzbudil učeníkov: „Nepominie sa toto pokolenie, kým sa to všetko nestane. Nebo a zem sa pomínú, ale moje (Ježišove) slová sa nepomínú.“ Evanjelista vedel, že viera prvú „úrodu“ priniesla už v časoch prvej cirkvi: vzniklo spoločenstvo, ktoré hľadaním novej budúcnosti „nakazilo“ aj ostatných - rástlo, prinášalo novú nádej. Za čias prvej cirkvi apoštol Pavol priniesol prelom Ježišovho učenia do života každého, do celého sveta - pre každého, kto bol ochotný nad životom aj trochu premýšľať.

Ak chceme prinášať úrodu, je potrebná určitá bdelosť, nesmie nám chýbať živý kontakt s Bohom. Nesmieme v modlitbe len hovoriť a recitovať, ale máme sa naučiť aj počúvať, vnímať hlas, ktorým sa Boh prihovára nášmu životu.

V Ríme sa pred pár dňami skončila dôležitá etapa synodálneho procesu, ktorý cirkev samotnú pretvára na cirkev synodálnu. Ani mnohí z tých, čo sú profesionálne činní v cirkvi na Slovensku nechápu, kam tento proces smeruje.

Pritom ide o to najpodstatnejšie, čo máme - ide o reč. Reč, ktorá je nielen nástrojom komunikácie, ale môžeme povedať, že z nej sa aj život tvorí. Možno si v duchu povieme, ale veď v cirkvi sa toho hovorí dosť, niekedy až príliš veľa. Pri tom ale nerozlišujeme reč, ktorá sa hovorí akoby z povinnosti, profesionálne, prípadne len reč o niečom.

Ako kresťania máme vedieť aj o reči živej - reči z ktorej sa život tvorí. Je to reč, z ktorej sa utkávajú životy, vzťahy aj spoločensťvo. Je to reč dialógu, v ktorej sa najprv musíme naučiť počúvať toho druhého. Napriek tomu že druhý niekedy prináša iné názory, má iné spôsoby reagovania ako mám ja.

K synodálnemu procesu patrí naučiť sa počúvať aj tých, ktorí už nevládu ísť s nami ďalej. Aj ich výčitky nás môžu niečomu naučiť. Ak napríklad hovoria: „Idú z kostola a už ohovárajú“ - neznamená to len morálne posúdenie nás, návštevníkoch chrámu. Môžeme v tom počuť aj údiv nad tým, že sme sa v kostole nenaučili krajšej reči - reči, ktorá otvára viac života - na rozdiel od Ježiša sme zostali pri reči, ktorá odsudzuje a ktorá zabíja.

Nezabudnime, že Ježiš nás učil živej reči svojim životom, svojim príkladom. Snažme sa preto aj my prinášať novú nádej dnešnému svetu.